Eveniment coregrafic la Opera Națională

(Grigore Constantinescu – 2 mai 2011)

Pentru prima dată în România se montează, în premieră, o creație coregrafică semnată de Jiří Kilián, considerat actualmente cel mai mare autor de spectacole de balet din lume. De origine cehă, artistul și-a desăvârșit educația în arta dansului la Praga, Londra și Stuttgart, unde de fapt a prezentat publicului spectacolul de debut. Faima lui Kilián s-a răspândit pretutindeni, devenind director al Companiei Nederlands Dans Theater și colaborând cu cele mari scene de teatru coregrafic pe toate meridianele.

După „seara Balanchine" din 2010, directoarea companiei de balet a Operei Naționale București, Simona Șomăcescu, a reușit să obțină aprobarea prezentării publicului nostru a baletului **Falling Angels** de Jiří Kilián, pe muzica lui Steve Reich, **Drumming, Part I.** – asistent al coregrafului Nancy Euverink. Despre lucrare, coregraful oferă publicului nostru câteva detalii, menite a înlesni înțelegerea concepției sale artistice. Le preluăm din Programul de sală al premierei desfășurate în seara de 1 mai: „**Falling Angels** este o lucrare pentru opt femei. A fost concepută ca un «omagiu vesel» adresat dansatoarelor. Deși muzica lui Steve Reich creează o structură strictă, ea lasă în același timp multă libertate coregrafului și interpretării. Din punct de vedere coregrafic, această lucrare este un studiu privind cele mai puternice contradicții ale unei opere de artă: disciplina și libertatea. Să încerc să las aceste două elemente să coexiste unul alături de celălalt a fost pentru mine o acțiune interesantă.

Cele opt femei dansează în această lucrare de la început până la sfârșit. Ele nu părăsesc scena. Independența lor și dorința lor de a ieși din tipar este evidentă pe parcursul întregii lucrări. Lumina disecă scena în spații geometrice și astfel determină spațiile unde au loc momentele de grup și unde au loc solo-urile.

Falling Angels este o lucrare despre interpreți și arta interpretării, cu toate problemele ei, anxietate, vulnerabilitate, complex de inferioritate și umor. Este un simbol al conflictului dintre a aparține cuiva și independență, o dilemă care ne însoțește de la naștere până la moarte."

Performanța spectacolului, de o forța și concentrarea captivantă în limbajul adresării, reprezintă pentru dansatori și spectatori o noutate absolută. Ceea ce a explicat coregraful, în adresarea sa, citată mai înainte, este o propunere pentru treptata înțelegere a mesajului. Umanismul trăirilor, virtuozitatea execuțiilor, starea de excepție a întregului, modul în care interpreții dansează selectați în gestualitate de jocurile lecturii de lumini (lighting design Joop Caboort), invită, laolaltă spre o reeducare a ochiului privitor, pentru a pătrunde în interiorul creației oferite, la peste două decenii după premieră, sub forma surprizei de a descoperi noul, dăruit spectatorului bucureștean.

Compania de balet a Operei Naționale urcă astfel, după momentele Balanchine (văzute de altfel din nou în prima parte a serii) spre Kilian, cu o promisiune de progres care situează interpreții pe locuri de elită în baletul contemporan.